

KIS HATÁRSÉRTŐ

Inkább hús közt a kamionban:
ne háborúkba, börtönökbe.
Zajló folyón át lélekvesztőn,
vagy pányvával alvázra kötve.

Irénke néni szorgosan
távcsövezik a zöldhatáron:
a házam, hazám idegent
ne fogadjon, sőt ne is lásson.

Húsok között a kamionban.
Pányvával az alvázra kötve.
Éji folyón a lélekvesztőn.
És táborokba, börtönökbe.

Dragomán György

SOHAVISSZA

Részlet a „Máglya” című regényből*

A bokor alatt a föld tele van levelekkel, az ágakon fehéren süt át a telihold. Olyan világos van, hogy olvasni lehetne. Krisztina mászik elől, a föld hideg a kezem alatt, ahogy megyek utána. Elszáradt virágokra tenyerelek, zörögnek, ahogy átmászom fölöttük, halvány jázminillattal telik meg az orrom.

Krisztina maga alá húzza a kabátját, törökülésbe ül, cigarettát és gyufát vesz elő, ahogy megrázza a gyufásdobozt, a holdfénytől olyan az ágak árnyéka a kezén, mint a fekete csipke. Azt mondja, most már ez az ő helye egyedül, senki se tudja, hogy ide szokott járni, nyáron volt a legjobb, néha egész délután itt volt, olvasott, vagy a levelek között nézte az eget.

Gyufát gyújt, beletartja a cigaretta végét, beleszív. A cigaretta felparázslík, olyan vörös, hogy egy pillanatra eltűnik mögötte a sötétben az arca, aztán lassan újra felbukkan, sötétvörös maszk a bőre, felém fújja a füstöt, azt kérdezi, emlékszem-e arra, hogy mikor láttam utoljára anyámat és apámat.

Megrázom a fejem, nem, nem akarok emlékezni, de persze emlékszem, olyan sokszor gondoltam rá, hogy nem tudok nem emlékezni, ott vagyok megint a szobámban, az

* A könyv idén jelenik meg a Magvető Kiadónál. Egy másik részletét januári számunkban közzöltük.

ágyamon ülök felhúzott térdrel, olvasni próbálok, de egyáltalán nem tudok odafigyelni a könyvre, mert hallom, hogy veszekszenek, ahogy mostanában majdnem mindig indulás előtt. Anya megint lassan öltözött, megint elfelejtette kivásalni apa egyetlen mandzssettás ingét, fojtott hangon, suttogva csinálják, hogy ne halljam, de én akkor is hallom, Anya azt mondja, nem akar menni, itthon marad, és azt is megmondja, miért, azért, mert tudja, hogy Éva is ott lesz, és nem akarja látni, hogy Éva hogy nézi Apát, és azt se akarja látni, hogy Apa hogy néz vissza Évára, azzal az álszent féloldalas mosolygásával, nem akarja látni, mert tudja nagyon jól, hogy ez a nézés mit jelent, hogy mit szokott jelenteni. A fülemre nyomom a tenyerem, de úgy is hallom, ahogy Apa sziszegve szívemezi Anyát, képzelődsz csak, szívem, képzelődsz csak, szerelmem, tudod, hogy csak téged, egyedül csak téged, erősen a fülemre szorítom a kezem, nem akarom halani, mert tudom, hogy igaz, és azt is tudom, hogy Anya nem hiszi el, el akarja hinni, de nem hiszi el, ha ott lennék, akkor látnám az arcán azt a hideg mosolyt, amivel visszasziszegi, hogy persze-persze, és akkor Apa azt mondja, hogy neked pedig nem kellene szürcsölve innod a fehérbort egész este, egyik pohárral a másik után, nem kellene mindig tajtrészegre innod magad, már nem suttog, és tudom, hogy mindjárt kiabálni fog, Anya se suttog már, hangosan mondja, hogy nem is bor az, hanem ecet, savanyú és keserű ecet, és ha kétszer annyit innék, mint amennyit iszom, akkor se tudnám megérteni, hogy vagy képes flörtölni velem, pont velem, amikor tudod, hogy egy utolsó bűdös besúgó kurva, minden szavadról jelentést fog írni, és akkor Apa azt kiáltja, hogy éppen azért, éppen azért, mert rá legalább nem kell gyanakodni, ha ezt nem érted, akkor semmit sem értesz, Apa káromkodik, valami csörömpöl, tudom, mi az, Apa a falhoz vágta a réz hamutartót, ismerem a mozdulatot, láttam már, szanaszét szállnak a csikkek, ahogy a hamutartó a falhoz csapódik, és a földre esik, hamufelhő marad a helyén a levegőben, ott lebeg a fal előtt, kavarogva, lassan foszlik szerte, a papírt nézem, a könyv lapján a betűket, a hamura gondolok, arra, hogy mindent belep, nem hallom többet, hogy kiabálnak, csak azt hallom meg, amikor a nevem kiáltják, hogy jöjjenek, adjak egy puszit, mert indulnak, mert mennek. Kimegyek az előszobába, ott állnak egymásba karolva, elegánsan és illatosan, sziasztok, mondom, érezteek jól magatokat, Anya azt mondja, hogy ha nem veszik el a villanyt, akkor fél tizenegyig olvashatok, ők biztos későn jönnek, ne maradjak fent, ne várjam meg őket semmiképp, lehajol hozzám, és megpusztil, az arca púderszagú, és még mindig forró a veszekedéstől, Apát is megpusztilom, hiába van kékre borotválva, mégis érdes és szúrós a bőre, amikor az arcomhoz ér, mindig az jut eszembe, hogy egyszer azt mondta, neki olyan erős a szakálla, hogy a borotva is alig fogja. Elfordulnak, és elmennek, át az ajtón, le a lépcsőn, suhog a ruhájuk, visszhangosan kopog a lépcsőházban a cipőjük, becsukom az ajtót, becsukom, és bezárom, nem megyek velük, a könyvemhez megyek vissza, a szobába. Ekkor. Ekkor láttam őket utoljára.

Krisztina cigarettája felparázlik, még mindig várja, hogy megszólaljak.

Hallgatok.

Krisztina akkor kifújja a füstöt, beszélni kezd, azt mondja, ő végig ott volt Réka mellett, egy kicsit most is ott van, kint a Főtéren, egymás mellett állnak a tömegben, egymásba kapaszkodnak, úgy énekelnek a többiekkel, azt éneklük, hogy meghalt a hazugság, éljen az igazság, meghalt a szolgaság, éljen a szabadság, meghalt a gonoszság, éljen a boldogság, hurrá, ezt éneklük az egész tömeg, mindenki, sokáig, nagyon sokáig, egész, amíg meg nem jönnek a katonák, egész, amíg fel nem vonulnak a tankjaikkal és a teherautóikkal a Főtér felső végébe, akkor nekik kezdenek énekelni, a katonáknak, azt

éneklük nekik, hogy nyissák ki, nyissák ki, a szívüket nyissák ki, nyissák ki, nyissák ki, a börtönöket nyissák ki, nyissák ki, nyissák ki, a szemüket nyissák ki, hurrá. Állnak a téren, és énekelnek, hideg van, de ők nem fáznak, összekapaszkodnak, énekelnek, fáj már a torkuk, fáj már a tüdejük is, de akkor se hagyják abba, ők se és senki más se, állnak és énekelnek, és közben ő végig a félelemre gondol, arra, hogy félnie kellene, hogy ezt nemhogy énekelni nem volna szabad, hanem kimondani se, hangosan se, halkán se, sehogy se, nemcsak kimondani, hanem még gondolni se, erre gondol, és közben tudja, hogy a többiek is mind ugyanerre gondolnak, Réka is és mindenki más is, és ettől még hangosabban énekel, olyan hangosan, hogy olyan hangosan már nem is lehet énekelni, úgy fáj a torka, hogy egészen hátra kell hajtsa tőle a fejét, mintha az eget nézné, az eget és a nagy fehér hófelhőket, nyissák ki, nyissák ki, a szemüket nyissák ki, nyissák ki, nyissák ki, a börtönöket nyissák ki, és aztán egyszer csak rándulást érez lent, a hasában, a gyomrában, de nem csak ő, mindenki más is, az egész tömeg egyszerre rándul össze, valaki felsikolt, aztán még valaki, és még valaki más is, a sikoltások hangja élesebb mindennél, kihallatszik az énekből, soha nem fogja elfelejteni, előbb a sikoltásokat hallotta meg, csak azután a dördülést, egy nagy robbanás dübörögve belevág a tömegbe, olyan, mintha az ég dörögne, de tudja, hogy nem az ég dörög, mert fent a felhők állnak, és nem mozdulnak, innen már csak Rékára emlékszik, arra, hogy tiszta erejéből szorítja a karját, és Réka is tiszta erejéből szorítja az övét, egy villanásnyi ideig minden mozdulatlan, minden és mindenki, a tér fölött ott visszhangoznak még egymásba gabalyodva a dördülések és a sikolyok, és akkor ő arra gondol, hogy vége, az egésznek vége, az éneklésnek, mindennek, most már megint hallgatni kell, most már rohanni kell, el innen, haza, el a térről, és ahogy erre gondol, rögtön el is szégyelli magát, a szégyentől még erősebben szorítja a testvére karját, előttük akkor elesik valaki, egy idős bácsi, a nyakát találja el a lövés, féloldalasan oldalra dobja a golyó ereje, lerepül a fejéről a kalapja, ömlik a nyakából a vér, nézi, úgy látja, hogy sötét, egészen sötét, majdnem fekete, fekete és sűrű, mint az olaj, nem akarja látni, de nem tudja nem nézni, és közben tudja, hogy Réka is csak azt nézi, a fekete vért, és közben azt is tudja, hogy süvitenek körülöttük a golyók, de nem hallja egyáltalán, semmit se hall, mintha megsüketült volna, vagy valaki befogta volna a fülét. Állnak, és egymásba kapaszkodnak, mindenki rohan körülöttük, de ők nem tudnak megmozdulni, szorítják és ölelik egymást, és akkor egyszer csak azt érzi, hogy Rékát hirtelen kirántja a karjából valami, kirántja, felemeli, elhajítja, és a következő pillanatban Réka már ott fekszik a kockaköveken, tiszta vér a füsskabátja, tiszta vér az arca, tiszta vér a haja, sötétvörös, majdnem fekete, ő ott áll a testvére fölött, két kézzel a két csuklóját fogja, húzza, rángatja, fel akarja emelni, fel akarja rántani a földről, hogy jöjjön, keljen fel, álljon fel, éljen, de hiába, Réka nem mozdul, körülöttük mindenki kiabál, rángatják, lökik és tolják, viszik magukkal, el, ki a térről, Réka csuklója kicsúszik az ujjai közül, nem akarja elengedni, úgy szorítja, hogy tíz ujjal végigkarmolja a bőrét, de akkor se tudja felhúzni, akkor se tudja megmozdítani, akkor se tudja megtartani, elengedi, nem látja többet.

Krisztina elhallgat, a cigaretta vörös fénybe vonja az arcát, ahogy beleszív, azt mondja, azóta mind csak arra gondol, hogy nem is úgy van, nem is úgy történt, fordítva történt, minden fordítva van, ő fekszik a macskakövön, az ő torkán tépett sebet a golyó, belőle folyik ki a vér és az élet, Réka áll fölötte, nem ő fogja Réka csuklóját, hanem Réka az övét, nem Réka bőre lesz csonthideg, hanem az övé, nem Réka hal meg, hanem ő hal meg, és mindent, ami azóta történt, csak képzel, engem is, a bokrokat is, a földet is, az eget is, az egész világot, mindent, mert igazából még mindig ott fekszik a macs-

kakövön, és a fölé hajoló testvérét látja, és a testvére szemében a rémületet, és a testvére feje fölött az eget és a szürke felhőket.

A cigaretta felparázslík, Krisztina azt mondja, nézzem meg, ha nem hiszem, akkor nézzem meg, felgyúri az alkarját a pulóverét, kikapja a szájából a cigarettát, a bal csuklójára nyomja a parazsat, hallom, hogy sistereg a bőre, közben engem néz, azt mondja, nem érez semmit, értsem meg, hogy egyáltalán nem érzi a fájdalmat, onnan tudja, hogy igazából nem is él, értsem meg, hogy nem is él, felemeli a cigarettát a bőréről, aztán megint rányomja, megint és megint, érzem a sistergő bőr égett szagát, rákiáltok, hogy ne csinálja, hagyja abba, meghülyült, de Krisztina nem hagyja abba, újra és újra a bőrére nyomja a parazsat.

Odanyúlok, el akarom lökni a kezét, ki akarom venni az ujjai közül a cigarettát, de elkapja a kezem, az ujjai a csuklóm köré kulcsolódnak, megszorítja, de nem fáj, azt mondja, te sem élsz, aztán a szájához emeli a cigarettát, beleszív, tudom, mit fog csinálni, azt is tudom, hogy a másik kezemmel kiüthetném a kezéből, de nem, inkább hagyom, hogy a bőrömrre nyomja a parazsat.

Megint Apára és Anyára gondolok, ott állnak az előszobában, én is ott vagyok velük, nem a kopott, csupa folt melegítő van rajtam, hanem a farmerszoknyám és a bőrcsizmám és a fűzöld pulóverem, Apa azt mondja, milyen szépen felöltöztem, tiszta nagylány vagyok, Anya azt mondja, velük mehetek, visznek engem is, együtt megyünk ki a lakásból, együtt megyünk le a lépcsőn, együtt ülünk be Egon bácsi Trabantjába, Apa ül előre, mi Anyával hátra, sötét van, átmegyünk a városon, Egon bácsi valami régi viccet mesél Apának, de nem hallom rendesen, pedig előrehajolok, mert én is nevetni akarok, aztán a szerpentinhez érünk, ahogy az első kanyart bevesszük, Apa még mindig nevet a viccen, látom, hogy a kanyaron túl jön felfele a szerpentin egy nagy teherautó, ahogy fordul, a reflektorának a fénye a bokrok közé pásztáz, nem sárga, hanem fehér, épp, mint a holdfény, aztán már ott van szemben velünk, a lámpája a szemembe világít, nem hunyorgok, nem is csukom be a szemem, látom, hogy áttér a mi oldalunkra, Egon bácsi megpróbálja félrerántani a kormányt, Apa kiált valamit, Anya belém kapaszkodik, egészen elvakít a fehér fény, sokkal erősebb a holdnál, sokkal erősebb a napnál, fehér, fehér, tudom, hogy meghalunk, mind meg fogunk halni, nem félek, ott a fülemben Apa hangja, megértem, hogy mit kiált, a nevemet, az én nevemet és nem Anyáét, egyszerre örülök és szégyellem magam, érzem, hogy Anya erősen magához szorít, én is oldalra akarok nyúlni, hogy én is megszorítsam, de már késő, már nem érem el.

A cigaretta parazsa ott a bőrömrön, Krisztina rányomja, sistereg, tényleg nem érzem, Krisztina felemeli a bőrömről, tudom, hogy mindjárt megint rá fogja nyomni, megint azt fogja mondani, hogy nem élünk, sem ő, sem én, se senki, azt fogja mondani, és akkor én át fogom őt ölelni, és én is ezt fogom mondani, amit ő, mert igaz lesz, és akkor Krisztina tényleg megint a bőrömrre nyomja a parazsat, és azt suttogja, hogy nem érdekelnék meg, hogy éljünk, és ahogy ezt meghallom, egyszerre csak megérezem a karomon a fájdalmat, fehéren izzó szeg, forrón és élesen fúrja át magát a karomon, át a bőrömrön és a húsomon, át a csontok között, sing és orsó, ez jut eszembe, ez a két szó, Apa tanított meg rájuk, felkiáltok, hagyjál békén!, a torkom megtelik a nedves föld és a száraz jázmin szagával, olyan hirtelen rántom el a karom, hogy Krisztina kezéből kirepül a cigaretta, fényes csíkot húz maga után, piros hamufelhőben alszik el.

A számhoz kapom a csuklóm, az égés hólyagjaira nyomom a nyelvem, keserűnek és érdesnek és forrónak érzem a bőrömr, még mindig nagyon fáj, annyira, hogy megtelik könnyel a szemem.

Krisztina azt mondja, hogy akkor is mi vagyunk a hibásak, tudjam meg, hogy miattunk haltak meg, minden rossz miattunk történt, egyedül csak miattunk, hiába gondolom, hogy nem tehetek semmiről, mert igenis tehetek, tudjam meg, hogy tehetek, minden miattam történt, egyedül csak miattam, én vagyok a hibás.

Megharapom a bőröm, az égés hólyagja sósan és fájdalmasan fakad bele a számba, a földre köpöm, közben már mozdul is a karom, pofon vágom Krisztinát, nagyot csattan az arcán a tenyerem, rákiáltok, hogy hagyja abba, fogja be a száját, érti, fogja be, nem mi vagyunk a hibásak, nem mi tehetünk róla, sem arról, hogy ők meghaltak, sem arról, hogy mi túléltek, így lett, és kész, most már nincs mit csinálni, az élet megy tovább.

Ezt nagyon hangosan kiáltom, mert azt akarom, hogy igaz legyen.

Krisztina az arcára szorítja a tenyerét, azt mondja, hazudjak csak magamnak, ha akarok, de ő nem hazudik tovább, elég volt, most már itt az ideje, hogy elmondja az igazat.

Előrehajol, két kézzel kaparni kezdi a földet, gyorsan és vadul, úgy, mint egy róka, úgy, mint egy kutya, közben lihegve, fújtatva mesél, azt mondja, hogy amikor Rékával kicsik voltak, mindig hercegnőset játszottak, és mindig összevesztek azon, hogy melyikük az elsőszülött, mert ezt az apjuk soha nem mondta el nekik, akárhogy kérdezték, mindig csak azt válaszolta, hogy még a kérdés is számárság, ne törődjenek vele, két perc volt az egész, két perc az semmit sem számít, vegyék úgy, hogy egyszerre születtek – Krisztina elhallgat, abba hagyja az ásást, megfogott valamit, két kézzel húzza kifelé a földből, egy görbe fekete gyökér az, nem, egy fekete nejlonzacskó, lerázza róla a rátapadt földdarabokat, aztán leteszi elé, úgy beszél tovább –, azt mondja, a hetedik születésnapjuk reggelén arra ébredt, hogy egy baba fekszik a párnáján, úgy volt odatéve, hogy az legyen az első, amit meglát, egy hercegnő volt, de olyan, hogy először el se hitte, hogy igaz, és nemcsak álmodja, hanem tényleg igazából ott van, olyan nagyon gyönyörű volt, fodros ezüstruhában és kicsi ezüstcipőben, és koronája is volt, és csipkekesztyűje is, és nyaklánc, és karkötője, és öve, és fülbevalója, mind csupa-csupa ezüstsínű csillogó műanyagból, még a haja is ezüsből volt, a legeslegszebb baba volt, amit csak életében látott, percekig csak nézte, de úgy, hogy még megmozdulni se mert, még pislogni se, mert attól félt, nehogy eltűnjön, aztán megfogta, és felültette, és a baba szeme felpattant, és kék üvegszeme volt, egész addig nem jutott eszébe, hogy Réka vajon mit kapott, csak akkor, amikor látta felpattanni a baba szemét, de akkor igen, akkor rögtön tudni akarta, úgyhogy felkönyökölt az ágyon, és odanézett Réka ágyára, Réka még aludt, és az ő feje mellett, a párnán is ott feküdt egy baba, éppen olyan volt, mint az övé, csak még sokkal szebb, mert nem ezüstruhája volt, hanem aranyruhája, és nem ezüsthaja volt, hanem aranyhaja, és nem ezüstcipője volt, hanem aranycipője, és akkor ő ebből tudta, hogy Réka az első, és ő a második, mindig is az volt, mindig is az lesz. És akkor kikelt az ágyból, halkán, hogy senki ne hallja meg, és odament Réka ágyához, és kicserélte a két babát, az ezüstöt az aranyra, az aranyat az ezüstre, cserebere, fogadom, soha vissza nem adom, és aztán visszafeküdt az ágyába, és úgy csinált, mint aki alszik, egész addig, amíg Réka fel nem ébredt.

Krisztina benyúl a zacskóba, egy babát húz ki belőle a hajánál fogva, a koronája oldalra csúszott és eltörött, de azért csillog a holdfényben, a koronája és a ruhája is, nem tudom eldönteni, hogy ez az ezüsbaba vagy az aranybaba, csak azt látom, hogy nagyon szép, igazi alvóbaba, eszembe jut, hogy mennyire szerettem volna én is egy ilyet, de Anya soha nem tudott szerezni nekem.

Krisztina azt mondja, Réka soha nem tudta meg, hogy ő kicserélte a babákat, sose irigykedett, úgy csinált, mintha teljesen egyformának látta volna mind a kettőt, mintha nem is számított volna az egész egyáltalán, pedig számított, nagyon is számított, mert most már tudja, hogy ő ott és akkor elcserélte a sorsát a Rékával, ő a hibás minden rosszért, és hiába akarta megbüntetni magát, soha nem sikerült, ahogy ezt mondja, a hajánál fogva megrázta a babát, a baba szeme kinyílik, lecsukódik, megint kinyílik, megint lecsukódik, és Krisztina másik kezében egy nagy üvegfecskendő van, a végén hosszú injekciós tű, nem láttam, mikor vette elő, és azt se, hogy honnan, megismerem, ez ugyanaz a fülmosó fecskendő, mint amelyikkel majdnem szemem szúrta azt a hetedikes fiút, amelyik bevízipisztolyozott a szoknyája alá.

Krisztina marokra fogja a fecskendőt, beledöfi a baba hasába, kirántja, megint beledöfi, a babát a lábánál fogva tartja közben, úgy szurkálja, közben azt morogja, hogy hiába, ez semmit sem ér, semmit, egyáltalán semmit. Fájdalom nyilall a hasamba, tudom, hogy csak képezem, de akkor is fáj, rászólok Krisztinára, hogy hagyja abba, odakapok, el akarom kapni a csuklóját, ki akarom csavarni kezéből a fecskendőt.

A baba a földre esik, Krisztina ujjait feszegetem, a csuklómat karmolja, én is az övét, tépjük és rángatjuk egymás kezét, valahogy megfogom a fecskendőt, megrántom, de az csak a belseje, kihúzódik, a fecskendő megtelik levegővel.

Egy mással szemben térdelünk a bokor alatt, fél kézzel mind a ketten a széthúzott fecskendő két felét fogjuk, a másikkal meg egymás fecskendőt fogó kezének a csuklóját, lihegünk, Krisztina elkezd magá felé húzni a fecskendőt, azt mondja, segítek, segítenem kell, értsem meg, hogy egyedül nem tudja megtenni, nem elég bátor hozzá, de ha én segítek, akkor sikerülni fog, akkor megkapja végre, amit érdemel. A tű már majdnem ott a nyakánál, a hegye mindjárt a bőréhez ér, azt mondja, együtt beleszúrjuk, és benyomjuk a verőérbe a levegőt, és onnan már kész, onnan már vége, olvasta az orvosi lexikonban. Azt akarja, hogy tegyem meg, azt akarja, hogy segítek.

Krisztina behunja a szemét, oldalra hajtja a fejét, a nyaka fehéren megfeszül a holdfényben, meglátom rajta a tű árnyékát, fekete vonal a fehér bőrön, tudom, hogy valahol ott alatta kéken fut az ér, ott kell lennie, ott van akkor is, ha nem látom. Krisztina erősebb nálam, most érzem, hogy az, csak egy kicsivel, de ez épp elég, meg fogja tenni, meg fogjuk tenni, meg fogom tenni. Az arcát nézem, ahogy lehunyt szemmel a holdfénybe tartja, ilyenek még soha nem láttam, ijedt és elszánt és haragos és nagyon szép, tudom, hogy ezt ki kéne mondani, két szó csak, szép vagy, ha úgy tudnám elmondani neki, ahogy Péter mondta el énnekem, akkor elengedné a kezem, nem tudok megszólalni, lihegve megfeszítem a karom, hiába, a tű hegye már a bőréhez ér, mindjárt bele fog szúrni, ahogy erre gondolok, mégiscsak kinyílik a szám, de nem beszélek, hanem énekelni kezdek, azt éneklek, hogy meghalt a hazugság, éljen az igazság, meghalt a szolgaság, éljen a szabadság, és így tovább végig az egészet, nem is éneklek, hanem csak halkán dúdolom, úgy, mintha altatódal lenne.

Krisztina nem mozdul, nem nyitja ki a szemét, nem mond semmit, de látom, hogy folynak a könnyek az arcán, de érzem, hogy lassan elernyed a keze.

Mire leengedjük a fecskendőt, már hangosan rázza a zokogás, tudom, hogy én is sírni fogok, összekapaszkodva fogjuk siratni Anyát és Apát, és Rékát és Bertukát, a többi halottat, és saját magunkat, és az egész világot, Apa jut eszembe, ahogy azt mondta, hogy a sírás semmire se jó, semmit sem ér, de nem érdekel, eddig bírtam, kész, vége, hagyom, hogy Krisztina átöleljen, visszaölelem, tartom, szorítom, éppen olyan hangosan sírok, mint ahogy ő, nem, hangosabban, összekapaszkodva oldalra dőlünk, a száraz leveleken fekszünk, folynak a könnyeink, élünk.